
Motolkomix vám dá návod, jak přežít studium medicíny

Motolkomix vám dá návod, jak přežít studium medicíny

Posbírat témata pro první knihu trvalo Adamu „Donald“ Kalinovi pět let, tedy jen o rok méně než celé studium medicíny. Proto její autor tvrdí, že vydání druhého dílu *Motolkomixu* ještě nějakou dobu potrvá. „Ano, mám ho v hlavě a tentokrát bude o praktické stránce medicíny,“ uzavírá Donald.

Adam Kalina v úvodu našeho setkání přiznává, že na začátku rozhodně neměl představu o vydání knihy, která by mohla sloužit ostatním studentům.

„Stalo se mi TO při učení na zkoušku z anatomie,“ vrací se k začátkům tvorby *Motolkomixu* jeho tvůrce a pokračuje: „Říkal jsem si, že je teda super, naučit se celého člověka nazpaměť. Ale chybělo mi tvoření vlastní hlavou.“ To Donalda přimělo k samostudiu grafického programu, ve kterém chtěl začít tvořit. Nutno podotknout, že již od začátku byl komiks vytvořen pro web. Jak Donald připouští, nikdy neměl ambice své tvorbě dělat reklamu a „tlačit“ ji do studentů. Naštěstí i v medicínských kruzích existuje něco jako šeptanda: „Kamarádi na komiks náhodou narazili, když zrovna v rámci zkouškového období prokrastinovali,“ vzpomíná s úsměvem Donald. Jak se dále dozvídám, trvalo ještě poměrně dlouho, než si první příběhy *Motolkomixu* našli autorovi spolužáci z kruhu. „Utrpěný šok, to když si uvědomili, že jsou to vlastně oni, koho v příbězích zachycuji, vygradoval zjištěním, že jsem to já, kdo je kreslí,“ vrací se ke svému „prozrazení“ Donald.

Chápu to tedy správně, že i ve vašem

studiu bylo dost času na prokrastinaci?

Ano. Myslím, že ve spoustě dílů komiksu je to znát. Tím, že jsem začal tvořit, jsem se malinko odlišil od ostatních mediků, nekoukal jsem tolik na seriály. Při studiu prokrastinují úplně všichni. Studenti s lepší morálkou třeba sportem. Tvoření komiksu je pro mě ale především relaxace.

Vydrželo vám to osm let...

Jsem docela disciplinovaný prokrastinátor. Přesný počet hodin strávených nad komiksem bych spočítal stěží. Víím, že první příběh jsem tvořil osm hodin. To proto, že jsem si potřeboval vytvořit pomyslnou šablonu na figurky, seznámit se do

detailů s programem. A vlastně jsem neměl ucelenou představu, jak by vše mělo vypadat. Dnes jsem schopen každou kapitolu udělat do třiceti minut.

Rodí se vám v hlavě stále nové příběhy, nebo jste zpomalil?

Inspirace by samozřejmě byla, ale už nejsem student. Proto je to trochu složitější. Vidím to i z druhé strany. Spousta nápadů, které teď v hlavě nosím, je čistě neurologických a týkají se konkrétních pacientů. Všechno samozřejmě do komiksu dát nemohu. Proto vyzývám studenty a kolegy z jiných oddělení, ať mi posílají náměty, které by se daly v pokračování *Motolkomixu* zpracovat. Bohužel, zatím moc neslyší... Trvá to už tři roky!

Čím to, nic zajímavého neprožívají?

Možná mají málo času, možná se trochu bojí, třeba jim schází kreativita. A dost možná nechápou, že po nich chci námět na komiks. Často čerpám z historek, které zaslechnu, a řeknu si – to je dobrý, to půjde do komiksu! Krásně mi ten příběh zapadne do tříobrázkového schématu, které se snažím dodržovat. Vyrostl jsem na komiksu o kocouru Garfieldovi, který vycházel v Právu, proto považuji stripy za tříobrázkovou záležitost. Ale i v mém komiksu najdete výjimky.

Stal jste se díky *Motolkomixu* známějším? Klepou vám kolegové na rameno a projevují obdiv?

Ano, asi dvakrát se mi to stalo. Vždy šlo o neznámého člověka, který mě oslovil někde na mejdanu. Takže žádná velká sláva! (*Smích.*)

A co kritika, byla?

Jednou mi medik z nižšího ročníku zhruba po půlhodinové debatě sdělil, že se mu můj komiks vlastně vůbec nelíbí. Sám jsem nepochopil, co si z toho vzít, proč je jeho postoj takový.

Jak jste na komiksu pracoval? Šlo o zpracovávání okamžitého nápadu?

Vše jsem kreslil průběžně. Ano, dost často šlo o zpracování okamžitého nápadu. Zatím nejtěžší období v kreslení, které jsem měl, ale není v knize reflektováno, je období těsně po jejím vydání. Cítil jsem se několik měsíců vyčerpaný a bez chuti a síly cokoli dalšího kreslit. Už je to za mnou, chuť se vrátila...

Na závěr našeho setkání se nemohu nezeptat, zda se rýsuje druhá kniha *Motolkomixu*. „Věřím, že komiks bude na webu pokračovat dál. A až se nastřádá dost dílů, třeba jednou v budoucnu vyjde i druhá kniha,“ uzavírá Donald, za jehož přezdívku rozhodně nehledejte spojitost se současným americkým prezidentem. Začali mu tak prý říkat kamarádi už na gymplu. V těch dobách se Adam Kalina věnoval historickému šermu: „Někde jsem prohlásil, že si v kostýmu a s těmi dlouhými chodidly, mám velikost bot 45, připadám jak kačer Donald. Slyšel to jeden ze šermířů a přezdívka byla na světě,“ prozrazuje na sebe těsně před tím, než se v motolské nemocnici rozloučíme.

Slíbila jsem, že náš rozhovor doplním o poděkování těm, kteří Donaldovi s tvorbou pomáhali: V raném období to byl kamarád Bublafus, který stál za výukou základů programování. Jazykovou korekturu obstaraly Eliška Ebelová a Barbora „Brambora“ Vyhánková, která navíc provedla velkou část grafické korektury. A speciální dík patří Dance Humlové, díky níž, jak Donald říká, se z *Motolkomixu* stal téměř oficiální fakultní zdroj. Samozřejmě by nic nešlo bez spolužáků, rodiny a především 2. lékařské fakulty UK, která vznik knihy finančně podpořila.

MUDr. Adam Kalina – před třemi lety ukončil studium medicíny na 2. LF UK, kde nyní pokračuje ve 4. ročníku postgraduálního studia. Je neurolog se zájmem o epileptochirurgii. Té se v rámci vyšetřování pacientů věnuje ve svém pracovním úvazku ve Fakultní nemocnici v Motole.